

## HỒI 48

### THIÊN ĐÔ CHƯỜNG PHÁP

**T**

rong tiếng quát ấy, ngọc chưởng đã thủ trước ngực, rồi từ từ đẩy ra, một luồng khí xanh nhạt tự trong lòng bàn tay phát ra. Một tiếng nổ long trời vỡ đất, trong lớp bụi mù mịt có tiếng hải hùng xé không gian, hai bóng người bị quái phong đánh bật ra ngoài, còn bốn lão đạo sĩ chuệnh choạng lùi lại, bốn trường kiếm vọt khỏi tay vút lên không. Lục Hợp Kiếm Trận đã hoàn toàn tan ra.

Bọn cao thủ bên ngoài kêu lên kinh hãi.

Qui Nguyên Tử mặt xanh xám, lảo bầm như điên:

- Thiên Đô Chưởng Pháp!...

Ngô Tiểu My lạnh nhạt đáp:

- Phải! Lão mũi trâu này kiến thức khá rộng đấy!

Nghe đến Thiên Đô Chưởng Pháp bọn cao thủ bên ngoài hồn vía phách lạng, lùi lại mấy bước, mặt cắt không còn chút máu.

Thiên Đô Chưởng Pháp là một kỳ tuyệt của võ lâm, chưởng pháp này được ghi trong cuốn kỳ thư Thiên Đô Bí Lục đã thất truyền từ mấy trăm năm rồi. Thực ra bọn cao thủ này chưa hề trông thấy hoặc hiểu đến bao giờ, mà chỉ nghe các vị tiền bối nói lại thôi. Qui Nguyên Tử cũng vậy, lão chỉ nhìn vào cách phát chưởng của Ngô Tiểu My, rồi đoán bừa đấy thôi, chứ chưa dám cả quyết. Nay nghe nàng công nhận, khiến Qui Nguyên Tử tái mặt lùi lại mấy bước, đưa mắt kinh dị nhìn Ngô Tiểu My.

Thiên Đô Bí Lục do cao tổ của Ngô Tiểu My là Hải Ngoại Kiếm Khách Ngô Tiểu Mẫu đặt trên một hoang đảo lúc ấy tin này được truyền ra giang hồ, từng gây nên những trận đổ máu vì tranh giành bí kíp đến đời nội tổ nàng là Bất Lão Tiên Sinh thì cuốn kỳ thư này bị tiên sinh giấu kỹ và ông đã về qui ẩn, không còn ai biết đến nữa.

Cha của nàng là Bất Nghĩa Bang Chủ Ngô Do Đạo cũng vì Thiên Đô Bí Lục mà đã thiệt mạng về tay bọn Thiên Tề Giáo.

Qui Nguyên Tử một lát sau mới hoàn hồn, nói:

- Cô nương người thừa kế của Bất Nghĩa Bang Chủ Ngô Do Đạo à?

Nghe nhắc đến người cha quá cố, mắt Ngô Tiểu My lóe lên cảm hờn nghiêng chặt răng, rít lên:

- Phải! Mi muốn gì nữa chứ!

Bên kia, Âm Sát Mạc Tú Anh còn đang quyết đấu với Hồng Nương Tử, nhưng cả hai đã đến lúc mỗi nhữ những bước chân không được lanh lẹ như trước nữa, chiêu thức vì đó ít biến đổi, nhưng rất tàn hiểm. Nếu theo đà này mà đoán thì hai người có lẽ sẽ mang trọng thương cả.

Còn Quỉ Diện Lang Nhân đã biến đi từ hồi nào rồi, cạnh đấy bảy xác chết đều bị móc hết ruột gan, máu thịt lẫn lộn, từng vũng đọng cứng lại, pha trộn với màu đất thành một màu loang lổ, trông rợn óc. Đó là xác của bọn Trung Châu Thất Kiếm đã thiệt dưới tay của Quỉ Diện Lang Nhân! Thật kinh khủng thay cho công lực của lão quái vật. Đã mang trọng thương mà còn đủ sức hại bảy tay kiếm hạng nhất Trung Châu, thân thủ như thế thì đáng sợ lắm!

Còn Hoàng Thượng Chí nhờ uống được hoàn thuốc của Ngô Tiểu My nên một lát sau tỉnh dậy, tuy đầu óc còn nặng như chì, nhưng vẫn gắng gượng đứng dậy.

Chợt nhận ra Tiểu My đứng cạnh, Thượng Chí đã thoáng hiểu phần nào cục diện trận chiến. Nghĩ lại việc cự tuyệt hôn nhân của chàng đối với Tiểu My, lòng không khỏi thẹn thắm.

Ngô Tiểu My thấy Thượng Chí đứng dậy được rồi, nàng không khỏi mừng nhưng nghĩ đến sự lạnh nhạt của chàng tim nàng đau nhói, đưa mắt giận hờn trách móc nhìn Thượng Chí một lát, rồi quay sang chỗ khác...

Bắt gặp cái nhìn này, Thượng Chí hơi rúng động tâm hồn.

Bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn vào Thượng Chí. Không thềm để ý đến. Chàng quay về phía Tiểu My chấp tay nói:

- Đa tạ cô nương đã cứu viện! Tại hạ lại nợ cô nương một lần nữa.

Không xoay lại, Ngô Tiểu My lãnh đạm:

- Trong Liên Hoàn Thao các hạ đã từng cứu tôi thoát hiểm như thế giữa chúng ta không ai nợ ai cả.

Thượng Chí hơi khó chịu trước cử chỉ lạnh lùng của Tiểu My, chàng suy nghĩ đáp:

- Không thể nói như vậy được! Công đức của cô nương tại hạ nguyện ghi vào tâm khảm, bây giờ xin cáo biệt!

Nói xong liền quay mình định đi...

Sự lạnh lùng của Thượng Chí làm cho Tiểu My đau đớn vô cùng, nàng giận run nạt lớn:

- Hoàng Thượng Chí! Người chó đi!

Thượng Chí chỉ quay đầu lại hỏi:

- Cô nương có chuyện gì dạy bảo?

Cắn chặt vành môi, Tiểu My nói:

- Người đang mang trọng thương mà tin có thể thoát khỏi đây ư?

Thượng Chí nhìn lướt qua bọn cao thủ, mắt chàng đột nhiên sáng quắc, ngạo nghễ đáp:

- Việc này... xin cô nương chó lo!

Ngô Tiểu My mặt buồn rĩ rượi, mắt đỏ hoe nàng cất giọng áp úng:

- Người... người...

Nàng không sao nói thêm được lời nào nước mắt tự nhiên ứa ra, đọng thành hạt lớn, rồi ngấp ngừng chảy dài trên đôi má.

Không phải Thượng Chí ngu dại gì mà không biết nàng đã yêu chàng tha thiết, nhưng tình chàng đã gởi hết cho Đông Phương Huệ rồi, nên không còn yêu ai được nữa.

Chàng không muốn ở lại vì biết thương thế mình rất nặng, hơn nữa chàng rất sợ phải giết thêm người! Tay chàng đã tanh mùi máu rồi! Còn một phần nữa là Thượng Chí đang lo lắng đến sự an nguy của năm vị trưởng lão, cho nên chàng mới gấp rút thế.

Ngô Tiểu My sau phút ngấp ngừng, nàng đổi qua giọng rờn rợn:

- Hoàng Thượng Chí! Người hà hiếp ta, ta phải tính cái nợ này với người!

Thượng Chí tròn mắt kinh ngạc:

- Hà hiếp? Cô nương nói sao tại hạ chưa hiểu?

- Người tự vấn lòng mà hiểu lấy!

Thượng Chí càng ngạc nhiên:

- Tại hạ hà hiếp cô nương chỗ nào?

Nước mắt tự dâng tràn khóe mắt, e ngại rồi ngấp ngừng chạy dài xuống đôi má mịn màng muốn hỏi tại sao chàng lại cự tuyệt không chịu kết hôn cùng nàng. Qua hai lần cứu nàng, chàng đã ôm trọn thân thể này, như thế kể như chàng đã chiếm cả thân xác nàng. Nhưng nàng không nói được.

Ngô Tiểu My cắn môi suy nghĩ, trong trí nàng chợt hiện lên một hình bóng diêm kiều! Phải rồi chính nó! Nó đã cướp Thượng Chí của nàng, Thượng Chí rẻ rúng nàng cũng vì nó! Nó là con Đông Phương Huệ khốn kiếp! Ta phải giết nó! Đời ta kể như hết rồi!

- Đồ khốn nạn! Ngô Tiểu My thâm rửa thế.

Chợt một ý nghĩ táo bạo nổi lên trong óc Tiểu My... Nàng lẩm bẩm:

- Ta phải giết chàng!

Ái tình quả là một sức mạnh kỳ lạ! Nó có thể đưa người ta tới đến chỗ toàn mỹ, cũng có thể xô con người ta vào chỗ toàn diệt. Nó có thể khiến ác thành thiện và cũng có thể biến thiện thành ác.

Ngô Tiểu My là một cô gái thơ ngây trong trắng, lại thông minh, hòa nhã và trầm tĩnh hơn người, nhưng cũng không thoát được sự sai khiến của tình yêu. Nàng hoàn toàn biến đổi!

Đôi má mịn màng nổi lên một vằn sát khí, khóe hạnh dựng ngược nàng quát lớn:

- Hoàng Thượng Chí! Ta muốn giết người!

Thượng Chí sáng sốt lùi lại một bước, trở mắt nhìn Tiểu My, hỏi:

- Tại sao?

- Vì người hà hiếp ta!

- Cô nương hãy nên nói rõ căn nguyên ra, nếu quả tại hạ ăn hiếp có thật, thì Hoàng Thượng Chí này xuôi tay cho cô nương hành động.

Tiểu My hần học:

- Đừng có giả ngộ! Người tự vấn lại xem lời ta nói có thực chẳng!

Thượng Chí khổ sở:

- Tại hạ không hiểu gì cả?

- Được! Ta cho người hiểu đây!

Dứt lời ngọc chuông vung lên, một luồng kinh lực áp tới như sóng xô bờ, chụp xuống mình Thượng Chí.

Bùng! Tiếng chuông phong hòa với tiếng kêu thảm thiết, Thượng Chí bị chuông khi đánh văng ngoài một trượng, máu miệng ứa ra hai mép. Gắng hết sức Thượng Chí lồm cồm đứng dậy, nét mặt đờm vẻ tang thương.

- Thượng Chí! Chàng...

Ngô Tiểu My buột miệng gọi thế, rồi bùng mặt khóc nức nở, tâm sự u ẩn từ lâu chất chứa trong lòng nàng bấy giờ được dịp bộc phát.

Dĩ nhiên, chưởng thế vừa rồi nàng chỉ dùng có ba thành sức thôi, nếu không Thượng Chí đã vong mạng rồi.

Trong lúc điên loạn ấy, nàng không ngờ Thượng Chí chẳng chịu tránh đỡ, mà cứ sẵn sàng để nàng trút cả hận tức lên đầu.

Thượng Chí đưa tay áo lên miệng chùi máu, rồi nhìn Tiểu My mỉm cười tha thứ.

Tiểu My thấy thế càng đau khổ, nàng lại khóc, nước mắt ràn rụa xuống má.

Thượng Chí thông cảm lòng nàng lắm! Chàng biết Ngô Tiểu My không bao giờ có ý hại chàng, và hành động của nàng vừa rồi chẳng qua vì quá yêu đấy thôi.

Trước tấm nhiệt tình ấy, Thượng Chí cũng cảm động, nhưng thâm tâm chàng không vướng một chút yêu đương nào, vì chàng rất ghét đàn bà! Chỉ có một trường hợp ngoại lệ là Đông Phương Huệ tình yêu giữa chàng và Đông Phương Huệ kết hợp một cách tự nhiên. Tình nàng đối với chàng lại quá sâu đậm, hơn nữa tự chàng khó giải thích nổi, nguyên do tại sao chàng không dứt bỏ được cảm tình với Đông Phương Huệ? Nhưng nàng đã đi rồi! Đã vĩnh viễn không gặp mặt chàng nữa! Dư ảnh của mối tình đầu đã ghi sâu vào tâm khảm chàng một vết son rực rỡ, chàng không còn muốn gì, hơn là lấy đó làm điểm tựa tình cảm cho quãng đời còn lại.

Trong lúc đang miên man suy nghĩ, bốn lão đạo sĩ Không Động và bọn cao thủ Thất Ấn Bang không hẹn mà cũng nhảy đến bên Thượng Chí.

Trận chiến có phần căng thẳng, bọn giang hồ đứng ngoài im lặng chờ đợi...

Thượng Chí vẫn trầm tư, như không biết có người đang rình rập muốn hại chàng vậy.

Bên kia Âm Sát Mạc Tú Anh và Hồng Nương Tử đã đổ máu miệng mà vẫn không thôi. Dường như họ chỉ muốn ngừng tay khi có một trong hai người gục ngã...

Đang lúc tình thế căng thẳng đó, một tiếng hú nhọn hoắt, xé gió từ xa đưa tới...

Tất cả mọi người có mặt tại đó đều bị tiếng hú kỳ quái hấp dẫn, đến gần ngơ như tượng gỗ.

Tiếng hú vừa dứt, giữa đấu trường đã thấy xuất hiện một chiếc đầu lâu máu! Màu đỏ thẫm của chiếc sọ người quái đản, dưới ánh nắng vàng gắt của buổi trưa, phát lên những tia máu rực rỡ.

Quỷ Bảo Chủ Nhân xuất hiện!

Bọn vô lâm đếng người! Hồn vía phách lạc, đứng đờ như chân đã mọc rễ xuống đất vậy.

Bọn bốn đạo sĩ và cao thủ Thất Ёn Bang tán loạn tâm thần, lùi lại một bước, bất động!

Thượng Chí thấy nóng rang cả mình mẩy, máu hận thù sôi sục trong lòng, chẳng muốn đập tan ngay chiếc Huyết Sợ này mới hả dạ.

Không khí yên lặng gió vẫn vô tình ve vãn trên mặt mọi người! Chiếc sợ máu vẫn lạnh lùng, hai hốc mắt sâu hoắm như ẩn đôi mắt vô hình đang bí mật soi thấu tâm hồn mọi người. Sát tinh đã tới!

- Huyết Sợ!...

- Huyết Sợ!...

Một cao thủ không còn tự chủ bất giác kêu lên thất thanh...

Một cơn gió mạnh đột nhiên rít lên, trong đấu trường có thêm một quái nhân áo xanh, đầu bịt kín một tấm vải cũng xanh, chỉ chừa hai lỗ thủng nhỏ, nơi ấy đôi mắt sáng như sao đang lạnh lùng nhìn mọi người.

Quái nhân chính là Quỷ Bảo Chủ Nhân! Huyết Sợ Chi Chủ! Một nhân vật muốn ném cả giới giang hồ vào ngày tận diệt.

Từ hai lỗ thủng trên tấm vải xanh che mặt, đôi mắt lạnh lạnh của lão Huyết

Sợ chiếu ra tia sáng kỳ dị, đột nhiên lão Bảo Chủ nói:

- Hãy rút đi cho khuất mắt ta!

Lời ấy như một thánh lệnh, bọn giang hồ thở dài khoan khoái quay người chạy không dám ngoảnh lại, động tác của họ chẳng khác gì cá được nước, chim sổ lồng vậy.

Chỉ chớp mắt trong sân chỉ còn lại năm người. Ngoài Thượng Chí, Ngô Tiểu My còn có Hồng Nương Tử và Âm Sát Mạc Tú Anh, dĩ nhiên người thứ năm là Quỷ Bảo Chủ Nhân.

Sau Âm Sát lại từ từ lùi lại, mắt phượng dựng ngược nhìn Huyết Sợ, rồi quay lại phóng mình như biến...

Chiến địa bây giờ chỉ còn lại bốn người, đứng sững giữa những xác chết nằm ngổn ngang...

Đôi mắt Huyết Sọ nhìn chăm chú vào mặt Thượng Chí, rồi sau lướt sang Tiểu My và Hồng Nương Tử.

Hồng Nương Tử Đông Phương Linh vừa đấu một trận chí tử với Âm Sát nên sức lực đã sút đi rất nhiều. Lúc biết Huyết Sọ xuất hiện, mặt bà ta có vẻ kích động, như muốn nói điều gì nhưng miệng không mở được.

Thượng Chí biết bây giờ công lực bị nội thương làm tổn mất hết, không thể cự với Huyết Sọ nổi, dù biết y chẳng phải là Huyết Sọ thực.

Ngô Tiểu My liếc mắt nhìn Thượng Chí, thở dài. Đối với Huyết Sọ nàng không thù oán gì, hơn nữa tài lực của y đã vang danh võ lâm, sát tinh dậy đất, nàng chưa phải là đối thủ của Huyết Sọ. Nàng có thể nương cơ hội này mà trốn thoát, nhưng không! Nàng không thể để Thượng Chí chết dưới tay tôn đại sát tinh này được. Vì lòng nàng đã trao trọn cho chàng rồi, chàng không yêu, nhưng nàng vẫn yêu! yêu! Tình yêu quả là một mãnh lực ghê gớm thay.

Đột nhiên Huyết Sọ sấn đến bên Thượng Chí!

Ngô Tiểu My tái mặt, nàng đã ý thức được lòng dạ của lão Huyết Sọ này rồi...

Không ngại nguy hiểm, Tiểu My lách mình đứng chắn trước mặt ý trung nhân, gườm gườm Huyết Sọ...

Thượng Chí cảm xúc vô cùng, nói:

- Xin cô nương chớ liều, hãy dang ra để mặc tại hạ!
- Tại sao lại dang ra?
- Cô nương không phải đối thủ của lão đâu?

Ngô Tiểu My lạnh lùng:

- Vậy người là đối thủ của lão à?

Thượng Chí điệu giọng:

- Đây là việc của tại hạ, cô nương chớ xen vào làm gì cho tốn sức.
- Muốn ở hoặc đi là tùy nơi ta!

Thượng Chí vung chưởng quát vào người Ngô Tiểu My, vì không đề phòng nên bị chưởng lực hất ra ngoài, Tiểu My tức giận quát:

- Hoàng Thượng Chí! Người định làm gì thế hả?
- Cô nương chớ trách! Đây là việc của tại hạ không mượn...

Thượng Chí chưa dứt lời, Huyết Sọ đã trờ tới. Đã ý thức được độc thủ của lão này, chàng vội lùi ra ba bước, mặt hầm hầm sát khí.

Không khí yên lặng, nhưng tình thế khẩn trương đến tột độ...

Cát tiếng cười quái đản, Huyết Sọ vung chưởng nhắm Thượng Chí định bửa xuống...

- Mi dám hại chàng à!

Trong tiếng quát lạnh lạnh ấy, Tiểu My đã lanh lẹ nhún mình nhảy tới.

Huyết Sọ bất giác giật mình thối lui một bước, nói lớn:

- Tử nữ! Hôm nay mi đừng hòng lão phu tha chết! Ta cho mi và tiểu tử chết một chỗ cho mi thỏa nguyện, món nợ này. Ha... Ha... Để lão gia Bất Lão Tiên Sinh nội tổ mi thanh toán với lão phu sau...

Tiểu My chả kém, quát lại:

- Lão Huyết Sọ kia! Cô nương không ngán mi đâu! Đừng có múa mồm vô ích!

- Nếu vậy lão phu sẽ làm vừa lòng mi!

Trong khi nói, chưởng của lão ta đã bửa tới mình Tiểu My, khí thế vừa nhanh vừa mạnh. Một luồng kinh lực áp tới như thác lũ.

Ngô Tiểu My không dám đỡ, vội lách mình nhảy tránh. Thân pháp quả kỳ ảo dị thường khiến Huyết Sọ phải kinh sợ.

Đánh hụt một chưởng, chưởng sau liền tiếp tới, chưởng phong có phần khốc hại hơn trước nhiều.

Hết đường né tránh, Tiểu My cắn chặt răng vận sức vào ngọc chưởng thủ trước ngực, rồi đẩy mạnh ra. Một đạo kinh khí xanh nhạt như sương mù phát ra chặn áp lực của Huyết Sọ.

- Thiên Đô Chưởng Pháp! Lão Huyết Sọ buột miệng kêu ngạc nhiên.

Bùng! Tiếng chưởng chạm nhau như núi lở, luồng hơi sức cuốn bụi cát tung lên mịt trời. Huyết Sọ bị lùi lại hai bước, đứng sững sờ...

Ngô Tiểu My mừng rỡ vô cùng nàng không ngờ Thiên Đô Chưởng Pháp của nội tổ truyền lại đã đẩy lui được Huyết Sọ.

- Con nhãi! Hãy đỡ!

Tiếp theo tiếng hét, cây đằng trượng trên tay Hồng Nương Tử vun vút giáng xuống đầu Ngô Tiểu My.

Hồng Nương Tử ra tay giúp Huyết Sọ thực ngoài trí tưởng của nàng, Ngô Tiểu My giật mình lách sang một bên, thuận tay phát một chưởng.

Bùng! Đẳng trượng trong tay Hồng Nương Tử vượt ra khỏi tay bay ra ngoài. Thân hình bà lão bị hình lão đảo lùi lại mấy bước suýt ngã. Sở dĩ không chịu nổi một chưởng của Tiểu My, là vì bà ta đã quá kiệt sức trong trận mất còn với Âm Sát Mạc Tú Anh vừa rồi, chứ thực tình võ công của bà ta cũng cao siêu vô cùng, có thể ngang ngửa với nàng.

Trong khi ấy, Huyết Sọ khẽ cười lạnh lạnh, phóng tới bên Thượng Chí, bủa mạnh một chưởng...

Tuy đã hội được phần nào công lực, nhưng đối với tên chọc trời khuấy nước này Thượng Chí khó chống nổi. Không lý xuôi tay chờ chết, chàng liền vận hết tàn lực vào hữu chưởng, đưa ra đỡ...

Bùng! Trong tiếng chưởng phong chạm nhau, có tiếng hự đau đớn...

Thân hình Thượng Chí như một quả cầu, tung ra ngoài mấy trượng...

Tim Tiểu Mi nhói lên một cái, mắt đỏ ngầu lông lên dữ tợn, nàng quát:

- Huyết Sọ! Cô nương liều mạng với mi!

Thân hình nàng nhẹ vút tới, chân chưa chấm đất, Thiên Đô Chưởng Pháp đã tới. Chưởng này đã dùng toàn lực nên uy lực kiệt liệt không tả.

Huyết Sọ đã biết nhiều về sự nhiệm màu của Thiên Đô Chưởng Pháp nên không dám xem thường, vội lách mình né tránh.

Vừa chấm đất, Tiểu My đã nhún chân nhảy vọt tới phía Huyết Sọ, song chưởng vung lên, công năm chiêu liên tiếp. Đây là những chiêu số kỳ tuyệt trong Thiên Đô Bí Kíp, biến hóa đến độ xuất quỷ nhập thần nên mới đủ sức đẩy được lão Huyết Sọ lui ba bước.

Trên võ lâm hiện giờ tìm một người có đủ sức đẩy lui được “lão sát tinh” này một bước đâu phải dễ ấy thế mà cô gái mới mười mấy tuổi đầu này đã dám ngang ngửa với chúa trùm võ lâm. Thật lạ lùng!

Đã biết tài nhau, hai người không dám xem thường, vội thi triển những chiêu thức kỳ biến để thủ thắng.

Đây là một trận đấu long trời lở đất chưa từng thấy trên giang hồ bao giờ...

Võ công của Ngô Tiểu My do nội tổ nàng là Bất Lão Tiên Sinh, trích trong Thiên Đô Chưởng Pháp ra dạy, vì thế thân thủ của nàng rất nhanh nhẹn và biến ảo vô cùng.

Huyết Sọ càng đánh càng kinh ngạc, lão ta ngán thắm về cái lanh lẹ của Ngô Tiểu My. Chiêu số của nàng xuất ra quái dị khôn lường, trái hẳn với những chiêu pháp trên giang hồ, trong bóng chưởng của nàng còn ẩn những chiêu pháp trên giang hồ, trong bóng chưởng của nàng còn ẩn một tiềm lực vô hình khiến đối thủ khó thi triển toàn lực tuyệt nghệ được.

Trong thâm tâm lão Huyết Sọ quyết hại Ngô Tiểu My cho kỳ được, vì thế lão không thềm công nữa, mà trở về thế thủ, vận trí moi óc tìm phương pháp hạ Tiểu My.

Hai người đánh nhau đã lâu mà vẫn chưa phân thắng bại.

Hồng Nương Tử đứng ngoài say mê nhìn trận đấu đến ngẩn ngơ, bà ta tự biết mình còn kém quá xa, nên không dám xen vào.

Hoàng Thượng Chí nhờ vào căn bản nội lực hùng hậu, nên một lúc sau đã tỉnh dậy, gắng gượng chống tay đứng lên. Tứ chi rũ rệ không còn chút hơi, Thượng Chí cứ lão đảo, lắc lư thân hình như sắp ngã vậy. Chàng muốn nhảy vào giúp Ngô Tiểu My nhưng tự xét thương thế, nên chỉ đứng trơ như phỗng đá ra nhìn trận đấu...

Đột nhiên Huyết Sọ hét một tiếng, song chưởng vung lên, hai luồng áp lực nặng như núi, ép Ngô Tiểu My lùi lại mấy bước. Đồng thời hai bàn tay lão Huyết Sọ vò xát một lúc, rồi đánh tạt ra...

Đã từng nếm qua cái quái công làm tiêu tan công lực đối phương này của lão Huyết Sọ rồi, Thượng Chí biết Tiểu My sắp nguy đến nơi, vội quát lớn:

- Cô nương! Coi chừng lão...

Ngô Tiểu My đã bận xoay trở, nào nghe gì đâu. Hơn nữa lời Thượng Chí phát ra thì đã muộn...

Tiểu My vừa lúc định phản công chợt thấy từ lòng song chưởng của Huyết Sọ lóe sáng lên, nội lực của nàng tự nhiên tan mát đầu hết. Kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh, Tiểu My chưa kịp suy nghĩ, thì song chưởng của Huyết Sọ đã trờ tới.

Bùng! Tiếng rú thất thanh của Ngô Tiểu My nổi hẳn trong tiếng chưởng trầm hùng. Như điều đứt dây, thân hình nàng bay bổng ra ngoài ba trượng, rồi đánh ịch một tiếng nặng nề.

Thượng Chí nhắm mắt lẩm bẩm:

- Thế là hết! Nàng đã vì ta mà vong mạng?

Tim chàng như bị ai bóp chặt, đau nhói dường như muốn vỡ ra. Uất khí trào lên cổ, Thượng Chí há mồm, phun ra búng máu tươi, thân hình lão đảo sắp ngã...

Hồng Nương Tử Đông Phương Linh lộ vẻ mừng rỡ, dời bước tiến về phía Huyết Sọ bà ta như xúc động lắm mở miệng định nói...

Lão Huyết Sọ phát ra mấy tiếng lí nhí như rên, rồi buông tiếng cười hô hố thích thú. Đột nhiên vung tay một cái, chiếc đầu máu bị luồng kinh lực hút bay bổng rơi vào tay Huyết Sọ. Đồng thời lão ta xoay người lại, vươn tay kẹp Thượng Chí vào nách, phóng người chạy như bay...

Hồng Nương Tử vừa há miệng thì Huyết Sọ đã biến mất rồi, bà ta thở dài não nuột, đếm bước quay đi...

Thượng Chí biết phần khó sống dưới tay lão Huyết Sọ này, nhưng chàng không còn sức phản kháng. Cánh tay rắn chắc như thép nguội của lão Huyết Sọ, kẹp cứng ngang hông Thượng Chí chạy vun vút, gió thổi ào ào qua tai Thượng Chí, chàng có cảm tưởng mình đang từ trên cao rơi xuống.

Thượng Chí nghĩ đến thù nhà chưa trả, sứ mệnh chưa thành, lòng không khỏi đau đớn.

Thoạt nhiên Thượng Chí liên tưởng đến Ác Quỷ Châu Bài và Phạt Thủ Bảo Cập trong người, thì lo lắng không yên. Nếu để hai bảo vật ấy lọt vào tay lão đại sát tinh này thì giang hồ sẽ ra sao? Chắc máu sẽ chảy! Chảy mãi không ngừng.

Chàng đang suy nghĩ tìm cách cho hai bảo vật này khỏi rơi vào tay lão Huyết Sọ, để tránh ngày tận diệt của giới võ lâm...

Thượng Chí mở mắt trước mặt chàng là dãy núi liên hoàn, nối đuôi nhau chạy mùt tầm mắt. Trời đã đứng bóng! Ánh nắng vàng chói lọi trải trên vạn vật, những mỏ đá bám víu nhau nằm dọc theo vách núi như một bức tường thành kiên cố.

Huyết Sọ đưa chàng đi từ đỉnh núi này sang tháp núi khác, thân hình lão thoăn thoắt bước nhanh trên những mỏ đá gập ghềnh, ven những vực sâu thăm thẳm. Thượng Chí không sao hiểu nổi lão sát tinh này định đưa chàng đến đâu? Lão còn muốn gì nữa chứ?

Trong khi ấy, một bóng người nhỏ nhắn, đang đuổi theo sau lão Huyết Sọ không xa lắm, với công lực của lão sát tinh mà chẳng phát giác được có người đang theo dõi, thì đủ biết thân thủ của bóng người nhỏ nhắn đâu phải thường.

Không biết đã vượt qua bao nhiêu đồi núi rồi, trước mắt Thượng Chí đã hiện ra một sơn cốc sâu thăm thẳm, vách đá dựng ngược ngạo nghễ với trời xanh. Từ trên nhìn xuống không thấy đáy, chỉ trông được một lớp sương mù trắng xóa treo lơ lửng lưng chừng cốc.

Thượng Chí chợt nghĩ:

- Trước sau cũng thế, chi bằng ta tự hủy mình hay hơi, như thế có thể bảo toàn hai báu vật khỏi lọt vào tay lão ác ma và tránh cho quần hùng nhưng trận huyết ấn kinh người...

Nghĩ thế, Thượng Chí liền vận hết tàn lực vào đầu ngón tay, đột nhiên điểm mạnh vào Khí Hải huyết của Huyết Sọ...

Hành động của Thượng Chí ngoài ý tưởng của lão Huyết Sọ, nên lão ta không sao xoay trở kịp, nhưng cũng may cho lão là chân lực của Thượng Chí đã kiệt rồi, nếu không mạng lão e khó bảo toàn được...

Bị vố bất ngờ này, lão Huyết Sọ chỉ kịp kêu á một tiếng, cánh tay đang kẹp Thượng Chí buông thõng xuống...

Không để mất cơ hội, Thượng Chí vùng mạnh một cái, thân hình chàng đã thoát khỏi cánh tay của lão Huyết Sọ như một viên sỏi nhỏ lao vun vút xuống vực thẳm.

Chẳng mấy chốc viên sỏi con ấy đã mất hút trong lớp sương mờ, Sơn cốc vẫn lạnh lùng, tảng đá dựng ngược vẫn trơ trơ như thử thách cùng năm tháng! Làn sương mù không chút dao động, một cơn gió thổi qua hồ hững hờ trên mọi vật. Đâu đây, có tiếng rầm rì của cây lá bàn chuyện mất công của cuộc đời.

Huyết Sọ đưa tay chớp, nhưng đã muộn tay lão chỉ vớ vào không khí. Lão tức giận giậm chân thở dài rồi dỗi mắt nhìn sơn cốc...

Trong khi ấy, bóng người nhỏ nhắn theo sau đã chứng kiến được tầm thâm kịch ấy, thân hình loạng choạng suýt gục xuống...

Người ấy là ai? Có liên can gì với Thượng Chí chăng?

Bóng người nhỏ, nhắn kia chẳng ai khác hơn Đông Phương Huệ! Mối tình của nàng đối với Chí ca ca tưởng đã chấm dứt được sau chiếc hôn nồng cháy ân tình, nhưng không...

Đông Phương Huệ thấy người yêu quý nhất đời đã chôn mình dưới sơn cốc, tim nàng đau nhói như bị ai bóp mạnh, mắt nàng mờ dần, mờ dần... bóng đen đủ vĩnh viễn xuống trong đời nàng!

Đông Phương Huệ nói như mơ:

- Cha! Cha đã chà nát hạnh phúc đời con rồi! Cha đã giết chàng! Chí ca lòng em...

Những tiếng nói từ tâm thâm uất nghẹn, như than thở cùng ngoại cảnh vô tri, âm vang hòa lẫn với tiếng cựa mình của cây cỏ, tạo thành một tấu khúc âm thầm buồn não ruột.

Nhiều lúc nàng muốn nhảy ra, nhưng lại sợ làm kinh động thân phụ, nên thôi. Nàng hy vọng cha nàng sẽ bỏ đi.

Nàng khóc! Nước mắt đầm ước cả mặt, cảnh vật trước mặt nàng chỉ còn mờ mờ và nhảy múa loạn xạ...

Đông Phương Huệ hình dung được chí ca của nàng đang giãy chết đau đớn! Máu thịt lẫn lộn! Đôi mắt! Đôi mắt chàng đang tha thiết nhìn nàng kìa! Miệng áp úng như muốn nói những lời yêu đương đắm đuối, nhưng lại câm lặng. Làn môi nhợt nhạt đã mím lại, đôi mắt thất thần từ từ khép kín...

Đông Phương Huệ muốn gào thét lên cho mọi sự biến đổi của vũ trụ phải ngừng lại, trước cái chết của Chí ca nàng! Một đám mây bạc vắt vẻo trên nền trời xanh mản u tối, như vàng tang trắng ngàn đời.

Nàng nhắm mắt lại, miệng lẩm bẩm:

- Cũng được! Như thế là hay hơn cả, ta và chàng sẽ vĩnh viễn gần nhau, chẳng một mãnh lực nào xoay chuyển nổi. Việc ân oán trên đời kể như không thành vấn đề nữa!...

Rồi mỉm cười ngây dại:

- Chí ca! Chàng đợi em đi với nhé! Ủ!... Chí ca lại chê em rồi!... em giận Chí ca mà xem... Bắt đền Chí ca đấy...

Đông Phương Huệ mở mắt, Huyết Sợ đã đi từ hồi nào rồi.

Đưa tay chùi nước mắt Đông Phương Huệ đứng dậy chậm chạp lê từng bước đến phía sơn cốc. Nàng thất thểu như kẻ mất hồn, bóng nắng in xuống thành vệt đen, len lỏi vào hốc đá, bụi cây, chập chờn đùa giỡn...

Đông Phương Huệ đã đứng đúng vào chỗ Thượng Chí rơi khi nãy thân hình nổi bật trong vùng núi hoang vu như tượng thần vệ nữ man dại.

Làn gió thổi nhẹ, hất ngược những sợi tóc đen huyền ra sau, đổ xuống trán, chảy dài trên má. Gương mặt trắng muốt của nàng bất động, làn môi tái ngắt lạnh lùng, đôi mắt cô đọng cả bầu trời sâu thẳm... Toàn thân nàng toát ra một sức quyến rũ mãnh liệt, cái buồn của giai nhân là sợi dây buộc chân kẻ anh hùng, là những bài thơ diễm tình của khách thi nhân.

Đột nhiên mắt nàng lóe lên tia sáng kỳ dị, hướng về phía trời xa rồi cúi xuống nhìn sơn cốc.

Tâm trí Đông Phương Huệ lúc này đã khủng hoảng đến cực độ, nàng không còn làm chủ được nàng nữa, đôi mắt thất thần như xuyên thủng làn sương mù trắng đục. Kìa! Rõ ràng Chí ca nàng đang giơ tay vẫy nàng, miệng mỉm cười tình tứ...

Đông Phương Huệ rú lên cười lạnh lạnh điên dại rồi gào lên.

- Chí ca ca...

Thân hình nàng rung động mạnh... tiếng cười dứt hẳn! Âm thanh của gió ào ào rít bên tai nàng như khúc nhạc ân tình muôn thuở...

Sơn cốc vẫn lạnh lùng! Đâu đây có tiếng gió râm rì mách chuyện hai người, mình lá hoa lác đầu bảo chuyện thị phi...

- o O o -